

[Alfred Andersen]

havde vedrørende dette forslag, at jeg tror, at for hr. Glistrups og mit vedkommende må der være moralen til forskel. Det er da muligt, at det i de kredse, hvor hr. Glistrup kommer, er meget almindeligt, at man bruger den slags gaver og bestiktelser, men det er det altså ikke i de kredse, hvor jeg kommer. Vi synes, det er noget foragteligt. Derfor synes jeg ikke, at det er vores forslag, der er dårligt, men at det er hr. Glistrups tankegang, der er dårlig.

Men som sagt håber vi på, at vi i udvalget kan forbedre forslaget. Det ville kun glæde os, hvis vi kunne finde frem til at forbedre forslaget. Der har jo været så mange skrivelser om disse sager, der er givet fængselsstraffe, og det er da bedre at lave nogle love, som forebygger. Vi er ikke interesseret i at få ret mange spærret inde på grund af, at de har modtaget gaver osv. Derfor er der også lidt forebyggende i dette forslag. Vi mener, at dette er et problem, som bør løses hurtigt, for at vi kan få stoppet disse urimeligheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 49:

Forslag til lov om ophævelse af helligdagsloven.

Af Wilhjelm (VS), Ebba Strange (SF), Thorndahl (FP) og Aase Olesen (RV).

(Fremsat 28/10 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det lovforslag, der er stillet af de 4 partier, går i al sin enkelhed ud på, at helligdagsloven ophæves.

Det er et forslag, der er identisk med et forslag, som blev stillet af socialistisk folkeparti i forbindelse med folketingets behandling i 1980 af en mindre ændring af helligdagsloven. Forslaget blev dengang nedstemt, idet 89 stemte imod og kun 32 for.

På regeringens vegne vil jeg gerne straks sige, at vi ligesom de 89, der dengang stemte imod, og den daværende regering ikke kan støtte forslaget af denne karakter.

Jeg finder det ikke overbevisende, når det som begrundelse for det foreliggende forslag anføres, at helligdagsloven har mistet sin praktiske betydning, fordi dispensationsansøgninger i almindelighed imødekommes. Den omstændighed, at der er gennemført en fornuftig dispensationspraksis med hensyn til offentlige forlystelser på helligdage, er naturligvis ikke ensbetydende med, at loven er uden betydning. Den gældende ordning medfører, at der er kontrol med området, så man sikrer, at man med en rimelig afbalancering over for andre hensyn kan få en særlig fred på helligdagene.

Hertil kommer, at helligdagsloven ud over reglerne om offentlige forlystelser også indeholder en særlig regel i lovens § 1 om, at gudstjenesten på folkekirkens helligdage ikke må forstyrres. Denne regel, som supplerer reglen i straffelovens § 137, stk. 2, indeholder et absolut forbud, som der ikke kan dispenseres fra, og jeg tror, at store dele af befolkningen vil opleve det som noget naturligt, at der på denne måde sikres folkekirkens gudstjeneste en særlig beskyttelse.

Spørgsmålet om en ophævelse eller væsentlig begrænsning af helligdagsloven har som nævnt været drøftet her i tinget så sent som i 1980. Den daværende justitsminister, hr. Henning Rasmussen, udtalte her, at han mente, at det er en temmelig udbredt opfattelse, at der er visse af folkekirkens helligdage, vi skal omgås med ganske særlig varsomhed. Bl. a. af denne grund kunne den daværende justitsminister ikke på det foreliggende grundlag støtte forslaget om en mere vidtgående lovændring.

Jeg kan ganske tilslutte mig hr. Henning Rasmussens udtalelse. Der er gode grunde til at fare med lempe, når det drejer sig om lovgivning, som har tilknytning til dybe religiøse